Ч. 282. Неділя 27 (14) грудня 1908. Рік XVIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З турецкого парляменту. — Ворохобня в Персиї.

Різдвяну перерву в нарадах державної ради намагав ся вихіснувати п. Президент міністрів бар. Бінерт для переговорів, щоби виконати задачу вложену на него Короною дня 15 грудня з покликанем его до керми правительства — то є зложити парляментарне міністерство, на котрого чолі остав би бар. Бінерт, яко мін.-презид. Зложене такого міністерства парляментарного або коаліцийного було би однако лише тоді можливе, коли би також Чехи рішили ся остати в коаліциї. А то було би для них лише тоді можливе, коли би ческий сойм міг в часі різдвяної перерви відбути хоч би коротку сесию для уконституованя і для ухваленя буджетової провізориї. В такім лише случаю злагодило би ся трохи роз'ятрене між Чехами і Німцями і то уможливило би Чехам вступити до коаліцийного міністерства. Задля того бар. Бінерт, вдоволяючи сему бажаню Чехів, розпочав був зараз по парляментарній перерві переговори з Чехами і Німцями, щоби довести до скликаня сойму зараз по лат. Різдві. Але тут зараз N. fr. Presse виступила з доманями для Німців і тим способом утруднила вже наперед порозуміне. Именно подала услівє, щоби Чехи згодили ся на помноженє числа німецких членів кр. виділу з двох на трох, що було би можливе перевести лише зміною краєвого статуту. Тим способом перебила N. fr. Presse вислід переговорів обох сторін з міністром-президентом, переговори перервано і аж по новім році мають відбути ся збори німецких і ческих представителів, котрі мають нарадити ся над тим, як справу дальше повести, щоби уможливити соймову сесию. Але вже з дотеперішного настрою Німців видно, що они не хотять допустити до соймової сесиї а то стане перепоною спарляментаризованя міністерства. Таким способом після всякої імовірности значно продовжить ся тривкість урядничого кабінету.

„Parlam. Korr." доносить, що на всякий случай, без огляду на успіх переговорів що до спарляментаризованя міністерства, державна рада збере ся дня 19. січня на дальшу сесию. Коли би до того часу повело ся уможливити сесию ческого сойму, тоді перед державною радою стануло би вже парляментарне міністерство. Але коли би переговори в тій справі не довели до користного висліду, тоді урядничий кабінет дальше буде з парляментом полагоджувати державні і народні конечности. В обох тих случаях станув би на чолі кабінету яко міністер-президент бар. Бінерт а всякі вісти про якихсь „нових людий" єсть пустими видумками дневникарскими. Бар. Бінерт має повне довірє Корони, а в послідній короткій сесиї державної ради показав наглядно, що уміє панувати над політичним і парляментарним положенем, як ні один з его попередників і тому Корона покликала его, щоби в даній хвили при зміні урядничого кабінету на парляментарний остав при кермі правительства. Про „нових людий" нема отже мови а дуже ясне бажанє деяких політичних кругів що до певної політичної личности (тут має „Parlam. Korr." на думці ґубернатора австро-угорского банку др. Білиньского) вже задля того було би нездійствиме, що стрінуло би ся з рішучим опором всіх німецких сторонництв.

На передвчерашнім засіданю турецкого парляменту відчитувано серед оплесків ґратуляцийні депеші, а відтак приступлено до дальшої ревізиї виборчих актів, при чім лучив ся такий характеристичний інцидент. Коли один депутований з Сівас заявив, що его вибір відбував ся „в тіни его величества султана", тоді

---

10)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

Він підвів ся і подивив ся на Тимоху, що лежав побіч, уткнувши ся лицем в сіно та хропів і здригав ся немов в аґонії. Очевидно він не дав спати мому товаришеви і здаєть ся також і мене розбудив. Мушу признати ся, що і в поставі Тимохи і в его гомеричнім хропоті мені також видавало ся в сій хвили якесь сьвідоме зарозуміле зухвальство немов глум над нашою нервовою деліктностию.

В голосі мого товариша я відрізнив знакому ноту. Пустинні місця і безнастанно обмежене товариство мають свої окремі невигоди. Они примушують шанувати товариша, завязують сильно єдність, але поверховний вигляд тої єдности дуже часто зовсім отроює єї єство. Мому товаришеви давно вже обридли і стіни нашої юрти і неминучі розмови і мої бесіди з поселенцями та бурлаками, що для мене по декуди заповняли порожнечу і безмістність нашого житя. У него задля того частійше лучали ся напади надзвичайної гіпохондриї, безпредметового і безпричинного дражненя — дивна хороба пустинних місць і обмеженого товариства.

Тому-то не відповідаючи ні слова на глумливі уваги товариша, що дивив ся на людий часом більше добродушно і вибачно, я зліз з оборога і пішов до коний. Они ходили в загорожи і все обертали ся до води, над котрою висіла тоненька верства мраки, викликана ранішним холодом. Дикі качки знов сиділи купками посеред озера. Часами они прилітали парами з далекої ріки і ударивши ся коло противлежного берега, продовжали тут свої нічні любощі....

Я пустив коний до води. Они увійшли в озеро по груди і пили з жадобою, розбризкуючи деколи воду, немов сьвідомо тішили ся тим, що богато єї. Часами здіймали голови і починали прислухувати ся чомусь серед тишї білої ночи. Я також мимо волі дослухав ся. Зпід тихого шелесту тайги ледве виразно чув ся якийсь протяжний, далекий дзвін... В міру того, як чуйне ухо ловило его ліпше, він приймав все більше виразні, хоч і фантастичні форми: то рівно звенів знакомий з дитиньства дзвін вріднім місті, то чув ся фабричний свист, який чув я і з свого студентского мешканя... А за ними вставав цілий ряд таких самих фантастичних звуків, що дивно тревожили душу якоюсь ущипливою приманою.

Хатинка тихо спала, тайга спокійно ворушила ся і зітхала. І нараз якесь своєю певностию нагле вражінє підняло ся у моїй уяві... Що саме чують ті мешканці того закутка в голосах пустинної ночи; або коли довкола завиє зимова заверуха? Яку оману шле їм та чуйна, ніби насторожена тишина пустині, куди она кличе їх, до чого она приманює їх, що обіцяє? Чи випаде Марусї удержати той закуток, в якім завязало ся житє, чи справедливий маломовний Тимоха своїми віщованями: всьо то неправда, раз зломана душа вже не підійме ся — чи Тимошине віруванє правдиве?

В хатинцї рипнули двері. На порозі з'явив ся Степан. Він постояв кілька хвиль, подивив ся на небо, підтак ліниво пійшов до ліса, забравши поперед узду. За кілька хвиль почув ся різкий тупіт і Степан виїхав з ліса на буланім жеребци. Кінь біг жваво: під'їхавши до озерного берега, Степан скочив на ліво і напоївши коня, привязав его до огорожі. Коли відтак знов наближив ся до берега, очи его були мрачні немов чим заслонені. Він став над водою і не кажучи ні слова, стояв без тямки і нерухомо. Видко его також обхопили голоси таємної ночи. По хвили він стрепенув ся немов від холоду... А може і єму почули ся серед тишини его фантастичні мрії...

— Зимно — сказав я, аби звернути его увагу.

Він оглянув ся, але немов невідразу запримітив мене. Відтак так само механічно надійшов і сів побіч мене на колоді. Мені видає ся він чужим, немов навіть хорим. Вчера у нім було знати оживлене чоловіка, що додає собі відваги на стрічу нового знакомства. Нині він покірно, не надумуючи ся піддавав ся якомусь внутрішному настроєви... По верхах ліса пішла луна від досьвітного вітру...

Дерева з початку загомоніли глубоким хором, відтак луна розсипала ся на окремі голоси, пошептало всьо і почало втихати.

Степан обернув ся до ліса лише на мій зазив.

підняв ся в цїлій палатї невгомонний свист і крик.

По перерві приступлено до вибору трех молодотурецких кандидатів, з яких одного має султан іменувати президентом палати. Провідник молодотурків і царгородский посол Ахмед Різа одержав 205 голосів, колишний президент департаменту народної просьвіти в Царгороді Емруляг 134 голоси, а бувший директор лїцею в Ґалатї, Асмі 148 голосів. Нинї приступить палата до вибору шістьох кандидатів на становище двох віцепрезидентів, яких також іменує сам султан. Відтак приступить турецкий парлямент до дебати над відповідию на престольну промову. Проєкт сеї відповіди вже готовий. Царгородский дописуватель „Berl. Tgbl.“ довідує ся, що відповідь трактує заграничну полїтику в дуже умірковании тонї, навіть щодо Австро-Угорщини, а за те звертає ся незвичайно енерґічно проти отсего уступу престольної промови: „Ми надїємо ся, що парлямент порішить закони гідні санкциї сенату!“

„Frankf. Ztg.“ довідує ся, що австро-угорский амбасадор мркр. Палявічіні висловив перед Портою свій жаль з приводу різкого тону турецкої престольної промови та висловив надію, що великий везир при найблизшім exposé правительственної проґрами буде мати нагоду ослабити в парляментї різкі заміти, які впали під адресою наддунайської монархії.

Ворохобня в Персиї звертає на себе що раз більшу увагу Росиї і Анґлії, котрих дуже живо обходять тамошні події і супротив котрих раді би мати вільні руки. Задлятого бажають тепер ті держави довести до втихомиреня на Балканї, щоби в потребі рішучо виступити на дальшім Всходї. Тому проявляє ся в змаганях обох згаданих держав супротив Австриї лагіднїйший настрій. Престольна бесїда короля Едварда в парляментї з притиском зазначує бажанє мирного полагодженя балканьских справ. З Петербурга наспіла вість, що представителї Росиї на европейских дворах мали тим державам вручити окружну ноту, котра висловлює погляди росийского правительства на балканьске питанє.

Провідник опозициї Мілюков мав заявити, що не думає ворожо оцінювати виводів Ізвольского і не хоче утрудняти становища правительству. Ґр. Бобриньский заявив, що его промова буде мирно настроєна.

Новинки.

Львів, дня 26-го грудня 1908

— **Санкционоване закона.** Є. Вел. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон о утвореню самостійної громади Калинівка, що була доси присїлком громади Оришковець.

— **Іменованя.** Системізовані посади податкових асистентів в XI кл. ранґи одержали отсї податкові асистенти ad personam: Йос. Жуковский, Евг. Ґурецкий, Йос. Новацкий, Вяч. Кузьминьский, Ів. Мриглоцкий, Каз. Станкевич, Ад. Марош, В. Якубовский, Зах. Петрович, К. Юзефович, М. Соколовский, К. Орищак, Ст. Стох, Вл. Бжезїньский, Ів. Вольний, Корн. Лукавецкий, Тад. Комарницкий, Едм. Павлович, Ів. Острович, Йос. Залєвский, Ів. Ремеза, Ів. Мостиский, Ст. Гординьский, Ів. Новаковский, Пик. Єнджеєвский, Евг. Метик, Конст. Брик, Руд. Гебаль, Ад. Дашкевич, Едв. Соболевский, Вл. Ґолембйовский, Ів. Манастирский, Ів. Ґорук, Ст. Чайковский, Ів. Цуприк Ігн. Кандлер, К. Скворроньский, Вол. Малявский, Вл. Копита, Ів. Речиньский, К. Вержайский, Ант. Климчак, Ст. Петько, Вл. Срочиньский, Л. Гелчиньский, В. Цьвік, І. Ґоґоевич, Т. Турок, М. Вайцман, Вл. Пелчиньский, Вл. Рубич, Фр. Троскевич, К. Шрайбер, Фр. Рацкий, Фр. Тиміньский, К. Ґавдник, Меч. Адамович, Ст. Кузьмак і Вл. Свобода.

— **Дрібні вісти.** Тернопільский комітет ратунковий має до розпродажі кілька вагонів макухів. Інтересовані громади, читальні і поодинокі люди мають зголошуватись сейчас письменно до староства в Тернополи. — Задля шкарлятини в бурсї у Вижници на Буковинї зачинено тамошну ґімназию до 3 січня 1909. Ученики, що мешкають далеко (верх 3 миль до Вижниці), мають відпустку на понедїлок і второк (4 і 5 січня перед рускими сьвятами, т. з. можуть явити ся в школї аж 11 січня. — На курс ґимназияльний в Яворові зложено доси в Союзї Кредитовім у Львові на книжочку ч. 7777 разом 1067·92 К. — В ночи з 18 на 19 с. м. невислїджені доси злодїї добували ся до церкви в Красній коло Грималова, але не могли виважити добре окованих дубових дверий; а хоч би були й добули ся, не були нїчого не знайшли, бо всї гроші церковні зложені в „Днїстрі“ у Львові.— Жандармерия в Стрию арештувала двох злодїїв, що добули ся були до церкви в Дашаві.

— **Огонь.** В Сушні, каменецкого повіта вибух в понедїлок вечером огонь на обійстю Семена Свистуна. В короткім часї згоріли стодоли з киратом і молотільнею, стайня, шопа, 15 кіп пшеницї снопоми, солома від 10 кіп жита, 8 кіп ячменю снопами, 15 кіп вівса снопами, 7 фір сїна і дрібнїйші прилади рільничі. Загальну шкоду обчислено на 3642 К, а була обезпечена в „Днїстрі“ лише на суму 2760 К. Огонь був мабуть підложений, але злочинець доси не вислїджений. На ратунок прибули: місцева сторожа пожарна з громадскою сикавкою та двірскі форналї також з двірскою сикавкою і они уратували хату і шпихлїр тогож погорільця. Справою заняв ся повітовий суд в Радехові.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи** (Саля міска). Початок о годинї 7 вечером. В недїлю, дня 27 с. м. „Запорожець за Дунаєм“, оперета в 3 дїях Артемовского, закінчать „Вечерницї“ Нїщиньского.

Всячина

для науки і забави.

— **Американьска наука чемности.** Коли мій приятель Гриць вернув з Америки, добачив я у него деякі дуже дивні навички. Насамперед — чого у него перед тим не бувало — набрав він в Америцї того погляду, що найлїпше місце на ноги то стіл та що руки треба конче і безусловно запхати в кишенї. Відтак здавало ся єму, що в історії розвитку чоловіка лляма займає найважнїйше місце і длятого плював при кождій нагоді. Найрадше на дивани. Коли був чого в злім гуморі, то плював за кождим третим реченєм. Та на жаль був по найбільшій части в добрім гуморі а тодї спльовував за кождим другим або третим словом. „Добрий день“ або „бувайте здорові“ казав ще лиш тим людем, котрих не міг стерпіти а коли здоймив перед ким капелюх, то лиш на знак найбільшої погорди. Коли ми стрітили ся де на улици, то він верещав вже з далека на цїле горло: „Галльо!“ так, що люди перепуджені оглядали ся зі страху, що когось убивають, підчас коли всї дорожкарскі шкапи ставали дуба а пси з великого занепокоєня аж вили. Але другови Грицеви було то байдуже і він з вишкіреними зубами підходив до мене, сплюнув і з руками в кишенях і спитав, чи я сеї ночи о першій годинї прийду по него.

Через кілька днїв бавило мене таке поведенє Грицця; але відтак зачало мене то вже гнївати. Аж одного вечера, коли він своїми чобітьми знищив менї найлїпший настільник, не міг я вже видержати і став промовляти єму до его совісти. Він вислухав мої бесїди з виразом найбільшого вдоволеня, видовбав свою люльку на диван і сказав: Коли тобі мої чоботи на заваді, то я їх скину!

— Алеж, чоловіче, чи не маєш вже нїякого поняття о приличности і чемности?

Він сплюнув менї понад голову, саме в правий кут комнати і сказав: Чому нї? — Але я маю **инші** поняття о тім як колись! Лїпші! Я одержав там в Америцї таку науку чемности, що она зробила на мене глубоке враженє. Коли хочеш послухати, то...

— Розкажи, коли ласка!

— Добре! — Ти знаєш, що я там в Бруклїнї був через два роки редактором ґазети. До мене належав фелєтон. Одного дня прислав менї Тома Небраска якусь сьмiховинку. А ти знаєш, хто то той Тома Небраска? То найулюбленїйший гуморист в Бруклїнї, чоловік, що дістає двиста долярів за кождий фелєтон, хоч би так дурний, що корова би его перепудила ся і замість теляти привела би на сьвіт слонятя. Я прочитав рукопись і подякував Господу, що я не корова. Коли єсть ся редактором, то мусить ся читати не одну дурницю, але сей фейлєтон то був вже зі всїх найдурнїйший. Отже я взяв рукопись вложив єї до куверти і написав до того:

— Вітер — сказав він з таким самим бездумним виразом і поглянув на мене зміненим поглядом, що був повний глубокої нуди.

— Сили нема — сказав він з притиском несподїваної отвертости.

— Повірте, нїякої змоги нема...

— А щож то таке, Степане? — спитав я мимохіть.

Як здаєть ся, він все ще не висвободив ся від якогось тяжкого настрою і его присутність брала участь в розмові лише на половину.

— Вийдеш на озеро... все тайга шумить... довкола пусто... Та ще ті прокляті качки.

Під впливом наглої лютости він вхопив грудку сухої глини і кинув в мраку, що стояла над озером. Там, немов крізь мрачне скло, видко було невиразні, але побільшені зариси птиць. Коли грудка землї упала серед них, они тільки злегка заворушили ся.

Однако різкий рух і плюск на озері очевидячки трохи привели его до сьвідомости. Він сїв і спустив голову на руки.

— Тяжко тут жити, пане...

— А щож, Степане. Ви би й справді на золоті копальні.

— Маруся не йде.

— Ну, ви відходили би на зиму, а в лїті знов сюди... Заробляли би там і в господарстві поміч. А тут Маруся з Тимофієм уладять ся.

Він обернув ся до мене і довго дивив ся межи очи, немов би випитуючи щось або у мене, або знов в глубинї свого власного настрою.

— Нї, пане... Того я не можу. То вже значить... край... Відтак помовчавши він спитав:

— А ви Тимофія звідки знаєте?

— Вчера був у него при оранцї.

— І Маруся там була?

— Була.

— Ну-ну! Ви не дивіть ся на него, на Тимофія. Парібок він, не простак...

І знов до мене обернули ся ясні очи на ще більше потемнїлім лици. В них тепер виразно виявив ся вираз глубокої відрази. Я подумав, що то звістна і нам хороба пустинних місць і обмеженого товариства... Лише ворожі чари пустинї витворили вже більше глубокі знищеня в бурливій души, що вимагала живих рухів. В тій хвили з трех мешканців хутірка я почув до Степанового настрою найбільше близькости і симпатиї.

Знов рипнули двері, з'явила ся Маруся. Відтак незугарна стать Тимохи зсунула ся по драбинї з оборога. Маруся взяла ся доїти коров, Тимоха запряг коня і привіз до огорода велику півбочку води на поливанє. Заревіли корови та телята, на хуторі зачинав ся день... Небо над вершками гір трохи пофарбувало ся. Сонце було вже там, тільки ми були в довгій тїни, що укривала всю рівнину... Крім того на небі розвіяла ся тонка, рухома пеленка мраки... За півтора години ми виїхали з хутірка у трох. Степан їхав з нами. На его сїдлї висїли великі перемети — очивидно его дорога була не близька. Лице его було знов спокійне, навіть веселе.

(Дальше буде).

Вельми поважаний Пане Небраско!

Я прочитав з дуже великим інтересом Вашу сьміховинку „Нагніток ватажка Сіусів". На жаль она не пригожа для моєї ґазети. Звертаю Вам її длятого з як найсердечнїйшою подякою.

З високим поважанєм, Ваш прихильний
Гриць Робко, редактор.

— Чи то було чемно?

— Менї здає ся, що так!

— А Тома Небраска сказав, що нї. Коли я на другий ден відобрав почту, знайшов ся в нїй знову „Нагніток ватажка Сіусів" з дописскою на карточцї: Будьте ласкаві і научіть ся відзивати ся трохи чемнїйше! Тома Небраска! — Ага, подумав я собі, тоті великі писателї хотять, щоби їх аж попід небеса підносити. Я орочитав ще раз „Нагніток ватажка Сіусів" — нї, таки дїйстно не годить ся для мене. Отже я відписав єму:

Високоповажаний Писателю!

Ваша сьміховинка чудесна. Я так сьміяв ся, що менї аж сльози капали з очий. Не дурно називають Вас „божественним Небраскою". Позвольте, що зложу Вам щиру ґратуляцию до сего найновійшого твору Вашого ґенія. Господь Бог нехай дозволить Вам прожити ще богато лїт для американьского народу! Але тої сьміховинки не можу друкувати. Она виходить занадто поза рамцї моєї часописи. Звинїть длятого, що звертаю Вам назад се знамените дїло з виразом найглубшого жалю. В тій приятній надїї, що небавком зробите менї знов радість твором Вашого цїнного пера,

пишу ся подивляючий Вас,
найпокірнїйший
Гриць Робко.

— Чи то було чемно?

— Ще й як!

— А Тома Небраска сказав, що нї. На другий день з'явив ся знову „Нагніток ватажка Сіусів" з запитанем: Коли вже раз навчите ся тої чемности, яка пристала на людий образованих? Тома Небраска!

Я остовпів. Але відтак вхопив за перо і написав:

Найбільший чоловіче сего столїтя!
Окрасо всего сьвіта! Сьвітило людскости!

Припавши лицем до землї і лежачи на череві, сьміє Ваш найпокірнїйший раб писати до Вас дрожачою рукою отсї слова. Блаженні букви, котрі буде читати Ваше наполеоньске око. Ох, як же я завидую тій жінцї, котра що дня рано чистить Ваші черевики! Ох, коби я був тою блохою, котру роздушили би Ваші пальцї! Я мав би то щастя, що менї вибила би тодї послїдна радістна година, коли до мене усьміхнув ся перший раз Ваш „Нагніток ватажка Сіусів". Чомуж Ви не післали своїх ніг, щоби я міг їх поцїлувати. Але чи сьвіт зрозуміє се величаве дїло Вашої майстерскої штуки? Я бою ся, що нї. І тому, хоч менї серце пукає з розпуки, хоч сльози стають в очах і я так собі вирвав волося, що аж полисів, виджу ся спонуканим звернути Вам єго назад і кличу гордо на всї сторони сьвіта: Тепер можу вже спокійно умерти, коли очи мої виділи „Нагніток ватажка Сіусів!"

На другий день принесла менї почта знов „Нагніток ватажка Сіусів" з такою допискою: „Коли не перестанете обкидати мене простацтвами, то прийду до редакциї і розібю вам ніс на двоє. Тома Небраска!"

Тодї взяла мене злість і я написав єму:

Проклята малпо!

Що з Вас вісімнайцятий туман, то знає кождий, хто лиш читав Вашу безглузду писанину. Але „Нагніток ватажка Сіусів" переконав мене, що у Вашій голові висхла послїдна крихта здорового мозку. А що виджу, що не можу Вас, деруне, инакше позбути ся, то приймаю Ваше нужденне лико до моєї ґазети! Кримінальнику! Як ще раз колись пришлете менї свою рукопись, то запізву Вас за нарушенє домашного спокою. Желаючи Вам полїпшеня і холери, пишу ся

з високим неповажанєм
Гр. Р.

На другий день одержав я переписний листок: От видите! Чому Ви відразу не писали так чемно до мене? Здоровлю сердечно! Тома Небраска!

Від тої пори помішали ся менї трохи мої понятя о чемности — закінчив Гриць своє поучаюче оповіданє, кинув недокурок циґара на диван, ростолочив єго ногою і плюнув.

Але сим разом для симетриї в лївий кут комнати.

— **Історія одної написи на памятнику.** Росийска цариця Катерина II замовила була у одного поета, якого їй поручено, бистроумну напись, яка мала бути уміщена на памятнику царя Петра званого Великим, а котрого відслоненє мало за кілька днїв відбути ся. Щоби єму додати тим більшого одушевленя заплатила єму вже наперед, але зажадала, щоби напись вже о шестій годинї вечером була готова.

Урадований поет постановив зараз взяти ся до роботи і пішов домів. Але маючи гроші в кишени, почув страшенну спрагу, а щоби її угасити вступав по дорозї до одного шинку за другим.

Надармо ждала цариця аж до вечера на замовлену напись — поет не показував ся. Наконець висланий за ним ад'ютант відшукав єго в якімсь шинку недалеко від царскої палати, але в такім станї, що стратив відразу всяку надію на одержанє від него обіцяної написи. Добряга поет так був запив ся, що ледви ще міг язиком обертати.

Але острі слова офіцира опамятали єго наконець і він зачав щось собі пригадувати про якусь напись. З трудом вийняв відтак свій записник з кишенї, видер з него лист паперу і не надумуючись богато написав на нїм дрожачою рукою чотири слова. Нате, дайте то цариці — сказав він і повалив ся знов за стіл на лаву.

Ад'ютант лиш покивав головою, але взяв папірчик від пяницї і пішов з ним до цариці.

Цариця ледви оком кинула на папір як аж крикнула урадована: Справдї, навіть найкрасший стишок не міг би тілько сказати, що сї короткі прості слова!

А напись, яку уложив пяний поет і яку дїйстно уміщено на памятнику, звучала коротко по латинї: „Petro primo Katharina secunda!" (Петрови первому Катерина вторая).

Телеґрами.

Відень 26 грудня. Рівночасно з висилкою окружної ноти росийскої переслав також віденьский кабінет другим державам комунїкат про конференцию. Цїлу кореспонденцию між Віднем а Петербургом з послїдних тиждньів подано до відомости кабінетів, відтак та переписка буде оголошена прилюдно.

Петербург 26 грудня. Комисия Думи визсиґнувала 14 міліонів рублів на будову шкіл.

Петербург 26 грудня. Цареви представив ся новий київский ґубернатор ґр. Іґнатіев.

Лісбона 26 грудня. Кабінет подав ся до димисиї. Утворенє нового кабінету передано дотеперішному міністрови судівництва Кампосови Генрікетови.

Копенгаґа 26 грудня. До костела в Ресківльда вломили ся злодії, а вдерши ся до королївских гробниць, покрали дорогоцїнні золоті і срібні вінцї з домовин короля Фридриха VII і Християн IX та королевої Люїзи.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 25 грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·40	до	11·70
Жито	10·—	до	13·30
Овес	7·50	до	7·80
Ячмінь пашний	7·30	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	9·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	11·50
Вика	7·50	до	8.—
Бобик	7·30	до	7·60
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	60·—	до	70·—
Конюшина біла	40·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Шкіряні вироби з росийскої шкіри!

Пара чобіт з росийскої шкіри засуваних т. зв. „Штаперів“ що вистануть до ношеня по 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22 і 24 корон.

Другий же рід таких же чобіт із росийскої шкіри, мягких, особливо придатних до ношеня для женщин і дївчат, котрі вистарчать до ношеня по 10, 11 і 12 К. для школярів 7, 8, 9 і 10 К.

Третий же рід чобіт, з найлучшого юхту жовтого, для мужчин, парібків по 14 і 16 К, для школярів чоботи з тогож жовтого юхту по 6 і 7 К.

Четвертий же рід чобіт зимових з верха шкіра, а в середині овече сукно, для мужчин по 14, 15 і 16 К.

Брятя селяни і мішани! Не дайте ся ошукувати по ярмарках і торгах, не купуйте тандети у жидів, памятайсе на пословицю: Дешево мясо пси їдять! Жиди до тих ярмаркових чобіт дають папір на брензолї і як в них підете в болото, то прийдете домів босо. Замовляючий повинен прислати 4 К задатку і міру з ноги, скілько центиметрів довга а скілько груба. Без задатку не висилаесь нікому.

Стефан Копач
Струтин, п. Долина ад Стрий.

Головна

Агенция дневників і оголошень

у Львові

Пасаж Гавсмана число 9.

приймає

пренумерату на всї дневники

краєві і заграничні

по цінах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

ул. Сикстуска 32

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Неконада. (Телефона ч. 527).